

תיאטרונטו 2012: רק על עצמם לספר ידעו

המונודרמה "עכשיו שוב מאי" שכתבה **ליאת פישמן ליני**, סובבת סביב הגרעין המשפחתי, הפחד מהתפרקותו, ניסיון להיאחז או לבעוט במה שיש. במה שנשאר. זה מתחיל כמונולוג. בחורה צעירה, שכובה מפושקת על מיטת הגניקולוג ומדברת אל הילד שעוד לא נולד לה. היא לא רוצה לממש את האופציה של התא שנחלק בגופה. לא רוצה להפוך אותו מכלום למשהו. רק בהמשך, כשייחשפו פרק ועוד פרק של חייה, יקבל הויתור המתקשקש על החיים שבדרך - משמעות. גם הצגת היחיד הזו, בכיכובה של ענת זמשייגמן הנפלאה, נכתבה על ידי שחקנית. גם המחזה הזה, ששואב מתוך הביוגרפיה הפרטית של הכותבת, הפך את החיים עצמם לחומר בערה יצירתי. משפחה היא תמיד מקום טוב לנבור בו. במונודרמה הזו עובר כחוט השני שיר הילדים האהוב "פתחו את השער" של קדיה מולדבסקי, שמונה אחד אחרי השני את כל בני המשפחה הגרעינית, שתוך כדי המחזה יפוצו לכל רוח.

"עכשיו שוב מאי". הגרעין המשפחתי שמתנפץ לכל עבר

זמשייגמן, שחקנית מיומנת בעלת עומק ורגישות, חוזרת לבמה אחרי שנים ארוכות מדי וטוב שכך. יש משהו מתקשקש, נאחז, אצור אבל גם מבעבע, בהתנהלות שלה על הבמה. היא נעה בין זיכרונות, תקופות חיים, מצבי רוח וחושפת בזה אחר זה שכבות ביוגרפיות של הדמות. בכל פעם שאתה חושב שפיצחת את הדמות, נחשפת שכבה נוספת שמוסיפה לה רבדים, הופכת אותה למורכבת יותר, מסבירה את הסתירות. זו הצגה על ילדות שנגדעה בעבה, על הבטחות שלא קוימו, על אחריות. היוצרת והמבצעת, שתיהן, לא מפחדות לגעת גם במקומות האפלים, אלה שלא מדברים עליהם, אלה שבדרך כלל מושתקים.

הבימוי מינימליסטי. גם הבמה. שולחן שהופך למצבה, לחומת מגן במשחק ילדים, לג'יפ. בתוך המעט הזה, תחושת התלישות מהדהדת. הכל מקבל ביטוי בפניה של השחקנית: כעס, תדהמה, עלבון, רכות, ייאוש. ויש את השאלה שמהדהדת: מי אנחנו בלי כל אלה שאנחנו אוהבים?